

За інженерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

ШОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 7 (421)

П'ятниця, 15 лютого 1991 року.

Виходить раз
на тиждень

Ціна 2 коп.

РЕЗОНАНС ЯК СТАТИ ПОЛКОВНИКОМ?

А дуже просто — мати здоров'я, розум, любити армію і добре служити. Так, принаймні, думалося до 24 січня нинішнього року, себто, до того дня, поки в «Правді України» не з'явилася стаття колишнього співробітника нашого інституту В. Буличова «Перевертись погоди не делают», яка від цих наївних переконань не залишила каменя на камені.

Критикуючи асистента О. І. Нижника за добровільний вихід з КПРС, В. Буличов поділився іншим секретом: «Обучая и воспитывая курсантов училища, работая над диссертацией о высоком советском патриотизме, Нижник в 70-е — начале 80-х годов, видимо, много высказывал восторженных слов в адрес КПСС, пропел яркие дифирамбы в честь ее тогдашних руководителей. По-другому быть не могло, иначе он не смог бы дослужиться до воинского звания «полковник» и солидной пенсии». (підкреслення наше).

Щодо того, як став полковником О. І. Нижник, то це, звичайно, припущення, але відставний підполковник Буличов повідав нам про власний досвід сходження шаблями військової кар'єри. Без брехні, виходить, зірочки на погонах не з'являються?

Втім, у кожного свій шлях. Не зберіг честі з молодих років, то на старість її з вогнем не знайти.

От і стаття «Перевертись погоди не делают» написана так, щоб зганьбити якомога більше людей. З неї, наприклад, можна зробити висновок, що з КПРС вийшов навіть секретар парткому інституту. Це безсоромна брехня, але — хай... Хай обстановка у ВПІ здається читачеві якомога чорнішою — це головна мета Буличова.

Намагаючись знеславити в першу чергу Б. І. Мокіна, він пише: «Чего стоит, например, приказ ректора ВПИ в связи с принятием Закона о языках? В постановлении Верховного Совета УССР определен срок, видимо, был не для Винницкого

политехнического института, русскоязычные студенты которого под угрозой отчисления или оставления на повторный курс должны были изучать украинский язык и сдать зачет в течении семестра».

Який жах! Осоружна хмара націоналізму заступила небо над інститутом. І жодного слова про те, що всі студенти заліки здали, що на основі цілковитої добровільності створені україномовні потоки, що ніхто не постраждав, що ніхто того наказу не засуджував. Навпаки, Мінвуз УРСР знайшов, що питання запровадження державної мови у Вінницькому політехнічному поставлено трохи краще, ніж в інших вищих навчальних закладах — ректора відмітили навіть премією. Три творчих групи викладачів ВПІ теж відзначені преміями за написання кращих підручників і посібників українською мовою.

Але що Буличову факти? Його мета зрозуміла. «Преподаватели, сотрудники, студенты ВПИ, коммунисты и беспартийные удивлены поведением своего ректора и депутата», — заявляє він від імені колективу, в якому уже не працює. Добре, що хоч «удивлені», а не обурені. Але все одно «ясно», що колектив проти Мокіна.

Тим часом, не так уже й давно на розширеному засіданні вченої Ради ректор поставив на таємне голосування діяльність ректорату. 84 проценти присутніх визнали її позитивною. Але цей факт не підходить, звичайно, до статті Буличова.

Не влаштовують його, певна річ, і наслідки зустрічей народного депутата Мокіна з широкими зібраннями виборців, які пройшли в січні — люди визнають, що обрали справді принципового, чесного і сміливого політичного діяча.

Стаття В. Буличова низкопробна, упереджена писанина. Нащо це здалось немолодому чоловікові? Адже ж пізно воювати за полковницьку зірочку, хоч і залишилось на старих погонах місце для неї.

І. ВОЛОШЕНЮК.

Прийнято рішення направити відкритий лист на адресу Верховної Ради УРСР, мінвузу УРСР та редакції газети «Правда України».

Прийнято рішення направити відкритий лист на адресу Верховної Ради УРСР, мінвузу УРСР та редакції газети «Правда України».

8-9 лютого проходила XIII науково-методична конференція професорсько-викладацького складу інституту на тему «Формування особистості молодого спеціаліста в технічному вузі».

У пленарних засіданнях взяло участь понад 300 науковців і співробітників. Було зроблено більше семидесяти доповідей і повідомлень.

На знімку: учасники конференції проходять реєстрацію.

ЕСТЕТИ ЗМАЛКУ

Це чудово, що в нашому інституті взято «крен» на виховання всебічно розвинутих спеціалістів, які не стороняться до поезії, музики, живопису. Свідчення цьому — відкриття у нас художнього музею, участь в роботі гуртків художньої самодіяльності, Товариства української мови ім. Т. Г. Шевченка тощо.

А приклад старших завжди наслідують діти. Отож, задовольняючи попит на прекрасне і вічне, наш клуб активно сприяє естетичному вихованню дітей, розвитку їх здібностей. Ось уже третій рік працює школа юних естетів. Більше 40 дітей, переважно співробітників інституту, займаються в гуртках хореографії, музики, образотворчого мистецтва. А тепер починає працювати «гурток англійської мови для дітей 5-7 класів».

Г. АШУРОВА.

Науковий співробітник кафедри ТАМ О. І. Мазур успішно освоїв і впровадив у практику систему автоматизованого проектування технічних процесів у машинобудуванні.

ФОТОПАНОРАМА ІНСТИТУТСЬКОГО ЖИТТЯ

Фото С. Лісового і Р. Кутькова.

Виставку «Подільські народні ікони XIX ст.» відкрито в художньому музеї ВПІ. На фото — один з організаторів виставки, живописець Л. Дідур, який був присутній на відкритті виставки.

Завершується наладка нової автоматичної телефонної станції «Квант» на 1000 номерів.

На знімку: інженер І. Н. Клименко провадить настрійку апаратури.

Уважаемые читатели!

В газете № 4 (418) «За інженерні кадри» от 25 января 1991 года от имени Координационного Совета Ассоциации иностранных студентов (АССИСТ) опубликовано обращение, которое адресовано иракскому на-

роду, ООН.

Исполком АССИСТ ставит в известность всех читателей, что данный текст на заседании Координационного Совета

президенту, президенту США Дж. Бушу, советскому на-

роду, ООН.

ОБРАЩЕНИЕ

Мы иностранные студенты, обучающиеся в г. Виннице, выражаем наше соболезнование и сочувствие на происходящие события в арабском регионе. Мы осуждаем любую агрессию против мирного населения и против мирного народа, которая ущемляет их суверенные права.

Мы считаем, что война не является верным шагом для решения каких-либо конфликтов. Любая конфликтная ситуация должна решаться только мирным путем, путем переговоров.

Призываем все миролюбивые силы объединить свои усилия для прекращения бессмысленного

АССИСТ города Винницы не принимался.

21 января 1991 года на заседании Координационного Совета было принято решение поручить исполкому АССИСТ г. Винницы разработать и опубликовать текст обращения.

кровапролития в Персидском заливе. Обращаемся к иракскому, американскому народам, ООН предпринять все возможные практические шаги для прекращения войны и спасения не только региона, но и всего мира от катастрофы. ИСПОЛКОМ АССИСТ. 30. 01. 1991 г.

Наша газета

РОБОТА в лабораторії соціологічних досліджень зобов'язує мене більше спілкуватися з людьми, вивчати їхні думки, настрої. Інколи це звичайні розмови, інколи — розлогі бесіди, часом — інтерв'ю.

Чимало розмов про газету «За інженерні кадри». Починаючи з 1988 року, почерк її помітно змінився в сторону активнішого, сміливішого втручання в життя, цікавішими, професійно досконалішими стали матеріали. Систематично інформує газета про діяльність наших керівних органів, вченої ради, ректорату про ці рішення і заходи, що сприяють подальшому розвитку вузу.

Багато публікацій присвячується ветеранам війни, ювілярам ВПІ, бесідам з ученими, керівниками підрозділів, студентами. Це збагачує читача знанням загальної обстановки, відчуттям тієї духовної атмосфери, яка складається в колективі.

Були цікаві бесіди з ректором Б. І. Мокіним, деканом енергофаку Д. Б. Налбандяном, професором, двічі доктором технічних наук А. О. Жуковим.

Приємно, що поява критичних заміток на сторінках газети не мінає так собі — редакція намагається добуватися усунення недоліків.

Зараз, коли республіка оголосила свій суверенітет, цікавими і корисними є матеріали про національну символіку, культуру мови, діяльність просвітницького Товариства ім. Т. Г. Шевченка.

Треба віддати належне ректору Інституту, народному депутату УРСР Борисові Івановичу Мокіну — не зважаючи на виняткову завантаженість роботою і політичною діяльністю, він приділяє газеті багато уваги не тільки як керівник колективу, а і як постійний автор цікавих публікацій. Неослабний інтерес, наприклад, викликають його нотатки про поїздку до Канади.

У зв'язку з прийняттям Закону про пресу наша багатотиражка з листопада минулого року позбулась партійної, адміністративної і політичної цензури, стала

більш розкутою і доступною для публікацій у ній найрізноманітніших думок і поглядів, крім, звичайно, антилюдських і антигуманних.

То ж зовсім необ'єктивним є, з мого погляду, почутий якимось докір, що в газеті друкуються, в основному, працівники редакції під різними псевдонімами. Це неправда, але дослідити й проаналізувати якість авторського активу газети буде незайвим. Я вивчав на цей предмет публікації 1990-го року.

Як використовують трибуну газети керівники інституту?

З семи проректорів з двома публікаціями виступив лише професор С. І. Ткаченко, з тридцяти восьми завідуючих кафедрами були статті М. А. Філініюка, М. М. Шкодін, І. Г. Мельника, В. І. Бондаря, Я. І. Кулика, Г. А. Корчинського, маємо у вузі десять деканів — на сторінках газети вдалось знайти тільки п'ять: В. Б. Петрова.

За штатним розкладом викладацький корпус Інституту — це 600 чоловік, в тому числі професорів, докторів наук 25, доцентів, кандидатів технічних наук — 302. Іншими словами, потужний загін високоосвічених людей. Тим часом, не було жодної статті за підписом доктора наук і тільки десять — з авторством кандидатів. Понад сто чоловік об'єднує факультет соціально-політичних і гуманітарних дисциплін і — всього сім публікацій за рік.

Прикро та й годі. Це називається нерентабельним використанням газети в інтересах навчально-виховного процесу, тим паче, що в редакції працюють професіональні журналісти, а не педагоги. Найтонші секрети педагогічної майстерності їм незнайомі.

Який же характер публікацій минулого року?

Про учбово-методичну роботу (не рахуючи фотознімків) — 19 статей, наукову діяльність — 5, госпо-

Рівно десять років тому вийшов перший номер інститутської газети «За інженерні кадри». На цій сторінці друкуємо замітки читачів, розповіді про друзів багатотиражки. Принагідно висловлюємо вдячність активним авторам газети, зокрема, ректору інституту, депутату Верховної Ради УРСР Б. МОКІНУ, професорам, викладачам, співробітникам А. ЖУКОВУ, С. ТКАЧЕНКУ, Я. КУЛИКУ, І. ЗАХАРОВУ, М. СИНЕЛЬНИКУ, О. ВОРОНЦОВУ, О. МЕДВЕДСЬКОМУ, В. ЧИЖИКУ, В. ДЕМЕШКУ, В. БОДНАРУ, Ж. ХЛИСТОВИЙ, А. ПАРФЕНЮК, М. СЕМЕНЮКУ, С. ЛІСОВОМУ, Р. КУТЬКОВУ, З. ГРОЗНОМУ.

дарсько-побутову — 5, на теми патріотичного виховання — 13, ідейно-політичного змісту — 17, про культуру й мораль — 10, про життя іноземних студентів — 6 (виступають, переважно, викладачі кафедри української і російської мов), правове виховання — 3, спорт — 6, пропаганда особистості — 29, про студентів — 12, соціологічних досліджень — 4.

В нашому колективі не одна громадська організація, але я надіслав тільки 6 публікацій по лінії парткому, дві — по лінії профкому викладачів і співробітників (отак турбота про трудівників), три замітки давав у газету студентський профком, п'ять — комітет комсомолу. Лише 11 разів виступали на сторінках газети студенти, яких на одному стаціонарі навчається понад п'ять тисяч.

Обрали ми від свого колективу вісім народних депутатів і Ради різних рангів, а про свою діяльність звітував тільки Б. І. Мокін, тоді, як такі звіти повинні бути регулярними і газета для цих звітів, безумовно, найзручніший популяризатор. Тим більше, що тираж її — 1500 екземплярів.

Я собі задумався — чому в нашу газету автора налігачем не затягнеш, а, скажімо, у «Вінницьку правду» не пробитись. Може і нам створити гонорарний фонд?

Виходить, наприклад, стаття по науці — хай автору платять науково-дослідна частина, про комсомольське життя — комітет комсомолу...

М. СИНЕЛЬНИК,
працівник лабораторії соціологічних досліджень.

ЧАРІВНІ ВИДІННЯ

жився, затаїв дихання і — о, радість! — на фотопері з туману почала випливати та сама мальовнича місцина з обрисами електростанції. Точно, як бачив, навіть сніжинки такі ж, але застигли на льоту.

З того часу він уже не розлучався з фотоапаратом, тільки міняв їх марки. А перелік видань, які його друкували, вже й не перелічити: «Правда», «Радянська Україна», «Літературна Україна», обласні газети, журнали...

Працюючи фотокореспондентом Тиврівської райгазети «Маяк», В. Очеретний одержує запрошення видавництва на оформлення фотоілюстраціями книг, посібників. Він — один з авторів подарункового видання «Краю рідний — Україна», має персональні виставки, більше двадцяти посвідчень лауреата творчих конкурсів.

Ця розповідь була б не-

повною, якщо не згадати про ще одне захоплення митця — краєзнавство. Результатом його постійних пошуків, організаторської роботи стало створення цілого ряду історичних і меморіальних музеїв, у тому числі, районного у Тиврові, якому передав кілька сот своїх фотоекспонатів. За його допомогою створені музеї в селах Красне, Жанивка, Івонівці та інших.

Ось уже 15 років В. Ф. Очеретний разом з дружиною створює на скелі біля Тиврова художню композицію, присвячену великій перемозі Радянського народу над фашизмом. Використовує граніт, дерево, квіти.

Провідними в творчості цього закоханого в мистецтво чоловіка стали Пам'ять, екологія, діти, навколишній світ.

Пропонуємо читачам фотографію В. Ф. Очеретного «Материнство».

Л. НОВІНСЬКИЙ.

Б.І.Мокін

ДЕВ'ЯТЬ ДНІВ у КАНАДІ

Закінчення. Початок у номерах 33, 34, 35, 36, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 2, 3, 4, 5, 6.

ПІСЛЯМОВА, АБО ДЕНЬ ПЕРШИЙ — ДЕНЬ ОСТАННІЙ: ОДИН ДЕНЬ.

Настав вівторок — день прощання із Канадою, привітною, процвітаючою країною, з природними умовами та кліматом, які на однакових широтах нічим не відрізняються від українських.

Фактично, це був уже дев'ятий день перебування в Канаді, але, якщо розділити кількість годин перебування на 24 та скористатись класичною формулою перебування у відрядженні, яка гласить, що «день перший — день останній: один день», то я був все-таки ти-

льки дев'ять днів, тому події цього заключного дня я додаю до дня першого.

Вранці відвіз мене професор Даревич до аеропорту в Торонто і посадив на літак до Монреаля. Рейсу, (як я уже розповідав), зазначеного в моєму квитку, не було, тому Даревич посадив мене на наступний. А за годину в аеропорту Монреаля мене стрічав уже знайомий Богдан Маців. Він привіз мене до себе додому, де гостювала також Людмила Єфіменко з двома дітьми. Це — відома українська актриса, яка в Монреалі чекала повернення із Сан-Франциско свого чоловіка, відомого режисера Ільєнка, котрий поїхав туди за міжнародною премією, присудженою йому за фільм

«Зона», в якому, до речі, грає роль не тільки Людмила, але і старший син Ільєнка.

Нагодувавши сніданком, Богдан Маців посадив у свій «Шевролет» Людмилу Єфіменко з дітьми і мене і повіз по визначних місцях Монреаля. Були ми на королівській горі, сфотографувались на пам'ять на фоні річки Святого Лаврентія та на фоні Олімпійського стадіону, поїздили по місту. Зайшли до торгового центру, де я під керівництвом Людмили Єфіменко накупив дешевих сувенірів для дружини, дітей та близьких друзів, і після цього поїхали в аеропорт. По дорозі потрапили в таку «пробку» в зв'язку з ремонтними роботами на дорозі, з якої вибиралися май-

же годину. Тому на 70 км автошляху від міста до аеропорту залишилось 40 хвилин, і Богдану Маціву, як у суботу Березовському, довелося показати все, на що він здатний, як шофер. Незважаючи на свій пенсійний вік, він гнав машину швидко. І впевнено, а в ній крім мене, нагадаю, сиділа і сім'я Людмили Єфіменко, і здав свій багаж та білет за п'ять хвилин до закінчення реєстрації.

До речі, я ніде раніше не сказав, чому мене саме Богдан Маців зустрічав, і проводжав у Монреалі. Цю місію його попросила виконати дружина професора Вініцького пані Іроїда, яка знаходиться в дружніх стосунках з дружиною Богдана Маціва, мати якої, як з'ясувалось, є уродженкою Вініччини. У свою чергу дружба між пані Маців та пані Вініцькою обумовлена дружбою їх доньок, котрі разом навчалися в університеті.

Політ від Монреаля до Москви пройшов нормально, поряд в кріслі сидів Євген Петросян, кріслом попереду — міністр Бока-

тін. На завершення цієї розповіді хотів би перш за все виправити одну помилку, допущену мною. Я писав, що батько професора Вініцького був розстріляний. Виявилось, що я не зовсім вірно зрозумів із розповіді матері професора.

Як мене поправив Іван Вініцький, який на моє запрошення гостив на Україні в листопаді, його батько був засуджений на десять років ув'язнення, відсидів у таборах, повернувся на Львівщину і помер, так і не зустрівшись більше ні з дружиною, ні з дітьми.

Друге, на що я хотів би звернути увагу, це на те, що за гостинність професора Вініцького я розплатився тим, що напередодні цієї поїздки так само гостинно приймав на протязі п'яти днів його доньку Оксану у Вінниці, а в листопаді не тільки приймав професора разом з дружиною у Вінниці, але ще й організував йому подорож до Кривого Рогу, де він ніколи не був і де мої друзі познайомили професора із спеціалістами його профілю по агломерату та по-

казали визначні місця міста і краю. Як і він мене в Ватерлоо, так і я його у Києві забезпечив «кишеньковими» грошми.

Кажу для того, щоб у вас, дорогі читачі, не склалось враження, що я в зв'язку з цією поїздкою став довільним боржником професора Вініцького і пишу ці замітки, так би мовити, на замовлення, оплачене моїм перебуванням там. Ні, за перебування там я розплатився з професором Вініцьким абсолютно ідентичним способом, тому ці замітки — не плата за гостинність, а бажання донести до вас, шановні читачі, моє враження від побаченого та почутого.

Звичайно, щось у цих розповідях вам сподобалось, щось ні — це цілком природно.

Дякую всім, у кого вистачило терпіння прочитати ці замітки, написані у поїздах під час поїздки із Вінниці до Києва і навпаки, в зв'язку з роботою у Верховній Раді УРСР.

Редактор
І. ВОЛОШЕНЮК.